

være Meningen og ligger ogsaa uden for Lovforslagets Tanke, som jo overhovedet kun tager Haandværket med paa dette ene Punkt, hvor det er virkelig farligt." Altsaa, det er et Spørgsmaal, som har været indgaaende drøftet i begge Ting, og med Hensyn til hvilket man under Behandlingen af Ulykkesforsikringsloven har været klar over, at der maatte drages en Grænse, og at man ikke kunde sige, at alt Bygningshaandværk skal høre ind under Ulykkesforsikringslovens Omraade. En Grænse skulde der findes, og det var dette høje Ting, som fandt det Udtryk, som blev det endelige i Loven: „Herfra undtages dog Beboelseshuse og Økonomibygninger med ikke ud over en Etage og Tagkvist.“ Jeg skal derfor meget anbefale, at man ved den videre Behandling af dette Lovforslag ikke optager dette Spørgsmaal. Det er et af de store Principspørgsmaal — endogsaa et meget stort — som vi bør være enige om ikke at røre ved ved dette Lovforslag, og jeg tror i øvrigt ogsaa, at det er et Spørgsmaal, hvori der ikke er megen Udsigt til at der ville kunne gennemføres Forandring. Da Loven om Ulykkesforsikring forlod dette Ting, rejstes den samme Protest eller Modstand mod den dragne Grænselinie for Bygningsarbejder, men jeg vil erindre om, at et Forslag om at udstemme denne Undtagelse for de 1-Etages Huse, Økonomibygninger o. s. v. opnaaede i dette Ting kun 14 Stemmer.

I øvrigt er der fremdraget forskellige Enkeltheder i Lovforslaget. Disse tror jeg dog ikke, det er nødvendigt at opholde sig ved. Skal Sagen behandles i Udvalg, vil der jo kunne være rigelig Lejlighed til nærmere at forhandle dem. Kommer Sagen ikke i Udvalg, ville ærede Medlemmer, der have fremsat disse Anker, have Lejlighed til ved 2den Behandling at formulere deres Tanker i Ændringsforslag, som saa nærmere kunne drøftes. Dog skal jeg nævne, at det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh) beklagede, at 4de Stykke af § 3 var udstemt i Folketinget. Over for dette vil jeg sige, at den satte Grænse for, naar Dagpengene skulde ophøre — nemlig naar vedkommende var gaaet i Arbejde — kunde være praktisk nok — og den stemmede jo med den Grænse, der er fastsat i Sygekasseloven — men paa den anden Side har jeg uden særlig Sorg kunnet se Folketinget udstemme Bestemmelsen, navnlig ogsaa fordi man herved meget imødekom Fiskernes Ulykkesforsikring. I Bestyrelsen for denne var man nemlig meget bange netop for denne Bestemmelse

i Lovforslaget, idet man gjorde gældende, at blandt Fiskerne er der jo megen Anledning for en tilskadekommen til at deltage i Arbejdet, uden at han i Virkeligheden er fuldt arbejdsdygtig, og uden at han derfor i Virkeligheden burde miste Retten til at hæve Dagpenge — der er jo f. Eks. Arbejde i Land ved Garnene, som en saadan tilskadekommen maaske godt kan gaa og udføre. Men nu er det altsaa bestemt, at Dagpengene beholdes, indtil Lægen godtgør, at vedkommende er i Stand til at optage et Arbejde af lignende Art som hans tidligere, altsaa fuldt ud arbejdsdygtig.

Naar det ærede Medlem dernæst ønskede, at der i § 4 skulde optages en Bestemmelse om en Tidfrist, inden for hvilken Raadet skal være færdigt med en Sags Afgørelse, tror jeg, at det er unødvendigt at fastsætte nogen Bestemmelse herom i Loven. Jeg tror, at Arbejderforsikringsraadet, hvis Arbejde man fra alle Sider er enig om at anerkende, sikkert ogsaa med Hensyn til Fremme eller Afgørelse af Sagerne stadig er ledet af Ønsket om at afslutte dem saa hurtigt som muligt og ingenlunde kan siges nogen Sinde at have forhalet en Sag eller holdt den hen over et Tidspunkt, da den kunde have været afsluttet.

Hvad jeg før udtalte, gælder ogsaa om de Bemærkninger, der af det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) bleve fremsatte om §§ 13 og 14, hvor det ærede Medlem fremhævede, at der det ene Sted er fastsat en Frist fra den Dag, Ulykkestilfældet er indtruffet, og det andet fra Datoen for Raadets Tilkendegivelse af, at Tilfældet ikke vil medføre Følger, der kunne komme ind under Loven. Ja, det er en anden Redaktion, der her er givet af denne Bestemmelse i det andet Ting. I Forslaget, som det er udarbejdet af Arbejderforsikringsraadet, forlangtes det, at den vedkommende inden 14 Dage efter Tilkendegivelsen skulde fremsætte Erindring mod Afgørelsen, og saa løb Fristen videre. Man kan foretrække det ene eller det andet, det er naturligvis noget, som ikke kan volde nogen som helst Strid. — I § 16 fandt det ærede Medlem det urigtigt, at det var fastsat, at Raadet skulde efter bedste Skønne afsige sin Dom om Ulykkestilfældet, men det ærede Medlem bemærkede selv, at naar man læser videre i Paragraffens andet Stykke, er det her fastsat, hvad der skal ske, hvis Raadet paa det givne Tidspunkt ikke mener at kunne afgive noget endeligt Skøn. Om der